

IX. rész

a Múzeum utcai kisasszony

ARANYKOR

ŐSZ FÁJÁN SÁRGA KENDŐÉGHEGYEN LENG NAGY REMÉNY

Mikor már lehetne önmaga apja-anyja
létének végén a gyermek esze szembenéz
holt gyermeklét – farkasszem s az immár emberész
s szemközt vele a boldog pompa rótaranyja

majd kékes földdé pereg szét csontunkból a mész
farkasfog föld vegyül össze csillag csont a szén
és oly olajos énrajtam most miként a szín
a fény is : pirossá égett
agyagon a méz

de betelt gyermeklét aranyja piros gyolcson
pereg majd véremlen könnyként fölmetszett Egész
ezer *rőzselángcseppje* kiket ki ne oltson

semmi Koppantó csak az a perc mikor enyész
a teljes nagy bábu *ki végül igen olcsón**
adta majd magát meg s feküdt el
nagy koporsón
kendő leng sárga mi gazdag ősz még a kökény
ő is édesre érett mint mindenik gyümölcs
Hölderlin körtéi s leng leng mint arany kötény

az ősz halld halld halld: holdvízvásznat kendőül ölt
érezd-e pirossá égett véredben a fény
ezen az őszön melyben érett minden s *de* bölcs

hetvenkettő

de bölcs mint sírás Kisöreg fölött a bölcsön
sírás mint vékony pipafüst száll föl sír szegény
ősz fáján sárga kendő-ég-hegyen nagy remény
jaj mibe miféle piros italba töltőn

betelt kor ízét KI JÁRT ITT? lejár a kölcsön?
(**túl könnyű pénzen végül, bárhogy is sikoltson*)
fog csillog csont a szén jaj hogyan is süvöltsön
szél forr kendőül jaj mit holdvízvásznat
kendőül
öltsön

THIRD IMPRESSION

A New-Orleans, vagy Dél-Georgia, s minden lánynevű
tartományok,

Dél-Karolina vöröses földjéből kihajló gyapotrengeteg
fehér, száraz fénye a napban, horzsolódó suttogása:
üres és tiszta táj hajlékony fehér vonalai, azután mintha
valahol a közelben, mégis nem-láthatóan gyanta-patak
aludna – tudd, ilyen vagy bennem, édes, és két
palást-kék folt a mezőben, gyapjas hullámok fölött
megdermedt, szárnyait örökre mozdulatlaná nyitó
kék Schmetterling:

így nézel rám magamból, édes, némaság a tájon,
örök, figyelő szem és hallgatás, *a mézmadár hangjának
hiánya*. Látod,
ittén, ahonnan én írok neked, olyan hideg van, fagyottak
az ujjaim és ezért görbe és csúnya betűket írok.

De kezed,
amit ki tudja merre viszel most apró ökölbe szorítva,
kezed, amikor elalszol és sötét és hideg, kutaktól
lyuggatott
tengerpartokkal álmodol, felém nyújtod.

*

Az én éjjelem olyan, mint tömött fürtökben
felaggatott ezüstrókák bennem. Te mostan
egy üres város szélén fehérlő háznál, árvám,
a forгатag hiányát nézed és eltűnődöl
déli oldalba karcolt levélárny-suttogáson :
a ház meszelt falába írott olajfa-lármán,
a fal tövében eprek, gyapjú-táj, arra gondolsz,
a meztelenség téged annyira s úgy takarna,

hetvennégy

mint puha bronzszegekkel melledre ütve érme
takarja melled: ennyit, ó, igaz, ennyit érne.

Szítál a hiány benned és úgy letisztulsz, árvám.
A tófenéken szemcsék s leszállott szép levélként
a homok arcán emlék árnyéka fel-le rezzen
nap-tűk hegyével átszúrt vörös aranyhalaknak.

Csak néha-néha hajlong hajad a tó vizében,
nem fújja szél se (én se), de erre-arra lebben.

*

Egyszer meghalljuk a nagy jégfelületek lélegzetét.

Az ottani

szórt, nehéz világosság pora azokat
nem dermeszti csak, kiket még életükben
fölköltöztettek szép szavakba. Kedvesem, ó, alkonyodik !
mondom majd.

Mi akkor kifele indulunk, Woland
nem kísér el. Aranyesőbokrok világító
két ágát vesszük kezünkbe, vállunkra görbe korcsolyát,
ezüstróka prémje borzong, úgy hanyatlik el a lélek,
üres korsók, félve mondod, szoríts, kedves, elalélek,
az ajtó előtt megállunk, letesszük testünk korsaját.
Kapunál sorban korsók, túl roppant jégmező,
sötét táj, csend, továbblép a hó-vert érkező
lép tovább ott angyal áll fel
ott angyal kiáltoz keservesen
fárad a szem sosincs lehunyva
nincsen lehunyva kisírva sem